

Nr 430.

Av herrar **Lundqvist** och **Svensson** i Alingsås, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 81, med förslag till lag om ändring i civilförvarslagen den 15 juli 1944 (nr 536) samt fortsatt giltighet av samma lag.*

I proposition nr 81 till 1948 års riksdag föreslår Kungl. Maj:t, att den år 1944 genomförda civilförvarsorganisationen med vissa jämkningar skall äga bestånd även i fortsättningen samt att den nämnda år antagna civilförvarslagen, som gäller t. o. m. den 30 juni 1949, från nämnda dag gives en icke tidsbegränsad karaktär.

Propositionen bygger i huvudsak på det av 1945 års civilförvarsutredning avgivna betänkandet, i vilket man enhälligt förordat, att ett under fredstid förberett civilförvar skall finnas vid sidan av det militära försvaret och den ekonomiska förvarsberedskapen. Av de utav civilförvarsutredningen lämnade redogörelserna framgår, att i uti kriget deltagande länder är man ännu icke redo att fastställa civilförvarets framtida organisation. Vi vilja i detta sammanhang hänvisa till vad i propositionen å s. 33 anföres om de åtgärder England vidtagit. I propositionen redovisas yttranden från olika länsstyrelser m. fl., och av dessa framgår, att meningarna äro ganska delade om lämpligheten av att nu genomföra en icke tidsbegränsad lagstiftning på detta område. Sålunda anför länsstyrelsen i Jönköpings län bl. a.: Det utkast till organisation m. m., som 1945 års civilförvarsutredning nu framlagt, synes emellertid väsentligen bygga på erfarenheterna från andra världskriget. Ehuru detta förhållande förvisso icke i och för sig kan göras till föremål för kritik, måste dock lämpligheten av att nu, i enlighet med utredningens förslag, konsolidera en organisation, vars framtida effektivitet ter sig i hög grad tvivelaktig, allvarligen ifrågasättas. Det nu anförda synes — i förening med kända folkpsykologiska realiteter — mana till viss återhållsamhet vid avvägningen och utformningen av fredsorganisationen samt motivera, att denna i allt fall tills vidare icke bindas i för fasta former. Enligt länsstyrelsens förmanande har utredningen knappast i tillbörlig grad beaktat dessa önskemål.

Svenska stadsförbundet anför i sitt yttrande liknande synpunkter och ifrågasätter starkt riktigheten av att i nuvarande läge utan vidare vidmakthålla och utöka beredskapsåtgärderna efter samma linje som hittills. Läget synes påkalla anstånd tills vidare med dylika åtgärder i avvaktan på större klarhet bl. a. om huru man i andra länder komme att ställa sig till motsvarande spörsmål.

Såsom av de anförda yttrandena framgår anser man på dessa håll, att tidpunkten icke är inne för att mera permanent lagstifta i detta ärende. Detta är även vår uppfattning. De övningar och den utbildning, som f. n. bedrivs för att bibringa civilbefolkningen kunskaper i berörda avseende, omfattas icke med det intresse och giva ur nyttopunkt icke det resultat, som kostnaderna för desamma betinga. Orsaken torde vara den, att stora befolkningsgrupper anse att upplysnings- och undervisningsverksamheten icke är uppbyggd på de realiteter, som ett krigsanfall mot civilbefolkningen med moderna anfallsvapen utgör.

Civilförsvarets rätta uppgift och betydelse sammanfalla med det förtroende, som befolkningen hyser till detsamma. Att i nuvarande läge, då icke ens i kriget deltagande länder slutfört sitt utredningsarbete, låsa fast en civilförsvarsorganisation av mera permanent karaktär anse vi icke tillrådligt.

Med hänvisning till det nu anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att civilförsvarslagen erhåller provisorisk karaktär till och med den 30 juni 1951.

Stockholm den 10 mars 1948.

Artur E. Lundqvist.

Patrik Svensson.
